

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo
Tribunalul Dâmbovița (Romunija) 24. januarja 2007 – Mini-
sterul Administrației și Internelor proti Gheorghe Jipa**

(Zadeva C-33/07)

(2007/C 140/10)

Jezik postopka: romunščina

Predložitevno sodišče

Tribunal Dambovita

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Ministerul Administrației și Internelor – Direcția Generală de Pașapoarte București (Ministrstvo za upravo in notranje zadeve – generalni direktorat za potne listine Bukarešta)

Tožena stranka: Gheorghe Jipa

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 18 ES (v konsolidirani različici, ki je bila objavljena v UL C 325 z dne 24.12.2002) razlagati tako, da nasprotuje oviranju prostega gibanja, ki ga določa veljavno romunsko pravo (s členom 38 in 39 Zakona 248/2005 o ureditvi prostega gibanja romunskih državljanov v tujini)?
2. a) Ali pomenita člena 38 in 39 Zakona 248/2005 (ureditev po nacionalnem pravu), ki osebo (romunskega državljan in torej sedaj tudi državljan Unije) ovirata glede tega, da bi se prosto gibala v drugi državi (v tem primeru v državi članici Evropske unije), oviro prostemu gibanju glede na člen 18 ES?
- b) Ali sme država članica Evropske unije (v tem primeru Romunija) omejiti prosto gibanje svojih državljanov na ozemlju druge države članice?
3. a) Ali spada „nelegalno prebivanje“ v smislu nacionalne Vladne uredbe 825/[1995] o potrditvi Sporazuma med romunsko vlado na eni strani in vladami Kraljevine Belgije, Velikega vojvodstva Luksemburg in Kraljevine Nizozemske na drugi strani o ponovni vključitvi oseb z nelegalnim statusom (pravna podlaga za ponovno vključitev tožene stranke, ki je „prebivala nelegalno“), med razloge „javnega reda“ ali „javne varnosti“ po členu 27 Direktive 2004/38/ES⁽¹⁾, tako da se sme omejiti prosto gibanje takih oseb?
- b) Ali je – če je odgovor na prejšnje vprašanje pritrdilen – treba člen 27 Direktive 2004/38/ES o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic razlagati tako, da

smejo države članice prosto gibanje ali pravico do prebivanja državljana Unije brez nadaljnega in brez preverjanja, osebne obnašanja „omejiti iz razlogov javnega reda“ ali „javne varnosti“?

⁽¹⁾ UL L 158, str. 77.

Pritožba, ki jo je vložila Komisija Evropskih skupnosti 8. marca 2007 zoper sodbo Sodišča prve stopnje (peti senat) z dne 14. decembra 2006 v zadevi T-237/02, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH proti Komisiji Evropskih skupnosti

(Zadeva C-139/07 P)

(2007/C 140/11)

Jezik postopka: nemščina

Stranke

Pritožnica: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: V. Kreuzschitz in P. Aalto, zastopnika)

Druge stranke v postopku: Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Schott Glas, Kraljevina Švedska, Republika Finska

Predlogi pritožnice

- sodba Sodišča prve stopnje z dne 14. decembra 2006⁽¹⁾ v zadevi T-237/02, Technische Glaswerke Ilmenau GmbH proti Komisiji, naj se razveljavi v delu, v katerem je za nično razglašena odločba Komisije z dne 28. maja 2002, s katero je zavrnjen dostop do dokumentov, ki zadevajo postopka za preizkus pomoči, odobrene družbi Technische Glaswerke Ilmenau GmbH;
- družbi Technische Glaswerke Ilmenau GmbH naj se naloži plačilo stroškov postopka.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija Evropskih skupnosti predlaga razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje z dne 14. decembra 2006 v zadevi T-237/02, s katero je bila za nično razglašena odločba Komisije z dne 28. maja 2002, v delu, v katerem je zavrnjen dostop do dokumentov, ki zadevajo postopka za preizkus pomoči, odobrene družbi Technische Glaswerke Ilmenau GmbH.

V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča prve stopnje in Sodišča Evropskih skupnosti v postopkih preizkusa pomoči ne obstaja pravica udeleženih strank in s tem tudi prejemnika pomoči do vpogleda v spis. Iz tega izhaja, da je Sodišče prve stopnje pri ugotovitvi v točkah od 87 do 89 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ko je izhajalo iz tega, da niso podane posebne okoliščine, na podlagi katerih bi bilo očitno, da je treba zavrniti vpogled v spis. Nasprotno, na podlagi sodne prakse je očitno, da naj bi bili zadevni dokumenti v celoti zajeti z izjemo od pravice do dostopa do dokumentov in da zato ni treba preveriti vsakega dokumenta posebej.

Poleg tega je postopek preizkusa pomoči postopek zoper državo, ki dodeljuje pomoči, ker prejemniki pomoči niso bili upravičeni do državnih pomoči. Posledično bi v zvezi z vprašanjem vpogleda v spis moralo veljati to, kar je že Sodišče prve stopnje pripoznalo kot postopek za ugotavljanje kršitev v skladu s členom 226 ES, namreč, da v takšnem postopku javnost nima pravice do dostopa do dokumentov.

Izpodbijana sodba poleg tega privede do nesmiselne ugotovitve, da javnost s sklicevanjem na pravilo, ki je namenjeno preglednosti, namreč na Uredbo št. 1049/2001⁽¹⁾, uživa nadaljnje pravice do vpogleda v spis, kot jih ima zadevni prejemnik pomoči, ki je poleg tega – ravno zato, ker ga v smislu člena 230, četrti odstavek, ES neposredno in posamično zadevajo – upravičen vložiti tožbo zoper odločbo, s katero je bil končan postopek. Še manj pa je mogoče razložiti nadaljnjo posledico, da je namreč zahtevo prejemnika pomoči mogoče zavrniti z napotitvijo na upošteveno sodno prakso, da v primeru zahteve prejemnika pomoči ali neudeležene tretje osebe, ki se sklicuje na preglednost, takšna odločitev o zahtevi ne bi smela biti dopustna.

Komisija s tretjim pritožbenim razlogom izpodbijani sodbi očita, da je v njej vsebovanemu istemu izrazu, namreč besedi „dokument“ v ednini iz člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001 in člena 6 Uredbe, pripisan različen pomeni. Medtem ko ta beseda v členu 4(2) pomeni, da je treba preučiti vsak predložen dokument posebej, je Sodišče prve stopnje člen 6 razložilo tako, da je mogoče s tem zahtevati tudi dostop do zbirke dokumentov, ki je označena kot upravni akt.

Komisija s četrtnim pritožbenim razlogom uveljavlja, da je Sodišče prve stopnje kršilo člen 255 ES, ker njegova odločba nima podlage v predpisu, temveč temelji na lastnih izmišljenih predpostavkah, ki s predpisom nimajo zveze.

Na koncu Komisija še uveljavlja, da naj bi Sodišče napačno ugotovilo, da sta bila oba postopka preizkusa pomoči, ki so bile družbi Technische Glaswerke Ilmenau GmbH dodeljene v trenutku odločitve o zahtevi za dostop do upravnega akta, že končana, tako da organ zaupne obravnave ni štel za potrebno, kar pa delno ne bi držalo prav zaradi postopkov pred Sodiščem

prve stopnje. Prav tako naj bi Sodišče prve stopnje napačno izhajalo iz tega, da so zaradi Uredbe 1049/2001 zastarele predhodna sodna praksa in druge upoštevene postopkovne določbe s področja nadzora pomoči.

⁽¹⁾ UL C 331, str. 29.

⁽²⁾ UL L 145, str. 43.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Bundesverwaltungsgericht (Nemčija) 20. marca 2007 – Arcor AG & Co. KG proti Zvezni republiki Nemčiji

(Zadeva C-152/07)

(2007/C 140/12)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Bundesverwaltungsgericht

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Arcor AG & Co. KG

Tožena stranka: Zvezna republika Nemčija

Intervenient: Deutsche Telekom AG

Vprašanje za predhodno odločanje

Ali je treba Direktivo Komisije 90/388/EGS z dne 28. junija 1990 o konkurenci na trgih za telekomunikacijske storitve – direktiva o konkurenci⁽¹⁾ – in Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 97/33/ES z dne 30. junija 1997 o medomrežnem povezovanju v telekomunikacijah glede zagotavljanja univerzalne storitve in medobratovalnosti z uporabo načel zagotavljanja odprtosti omrežij (ONP) – direktiva o medomrežnem povezovanju⁽²⁾ – razlagati tako, da nacionalnemu regulativnemu organu preprečujeta naložiti obveznost operaterju omrežja, medomrežno povezanega z javnim telekomunikacijskim omrežjem, na podlagi katere, naj operaterju s prevladujočim tržnim položajem, plača prispevek za izravnavo primanjkljaja, za leto 2003, ki operaterju omrežja nastane zaradi zagotavljanja krajevnih zank?